

[Arentoft.]

har ydet garanti, og det vil betyde, at hvis vi ikke får de penge fra Chile til vore erhvervsvirksomheder, vil staten skulle tage disse penge, og det vil sige, at det bliver skatteyderne, der skal betale.

Der stilles store krav til en udenrigsminister, og ofte må en udenrigsminister også påtage sig opgaver, som måske ikke er lige behagelige. Der ligger derfor indirekte i mit spørgsmål det, at jeg vil spørge udenrigsministeren, om han ikke vil ændre sin holdning og optage forhandlinger med Chiles regering og derved gå i brechen for de danske skatteydere.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg vil gerne først takke hr. Arentoft for hans proklamation her fra talerstolen om, at jeg stadig har tid til at komme i min valgkreds; jeg kommer der meget ofte, og jeg er glad for, at det også er blevet sagt her fra talerstolen.

Så spørger hr. Arentoft, hvorfor vi har opgivet at indkræve disse tilgodehavender i Chile. Dertil vil jeg gerne sige, at det, regeringen har gjort, er det modsatte: regeringen har besluttet at holde Chile fast på deres betalingsforpligtelser. Det er jo sådan, at Chile i adskillige år har haft økonomiske vanskeligheder; Chiles kreditorlande, herunder Danmark, er flere gange efter fælles overenskomst enedes om efter fælles retningslinjer at give Chile henstand.

Resultatet af de hidtidige forhandlinger er, at der er opnået henstand med den gæld, der er forfalden i 1974. Det, det nu drejer sig om, er gælden i 1975-76, og fordi man én gang har givet henstand, er det vel ikke givet — og det er vel heller ikke god moral — at man skal gøre det til evig tid. I det tilfælde sagde Storbritannien nej, Holland sagde nej, Italien sagde nej, og Danmark sagde nej, og det møde, der skulle have været i Parisklubben, altså kredsen af kreditorlande, blev aflyst.

Det er altså ikke sådan, at Chile kan tilade sig hverken juridisk eller moralsk at føle sig mindre forpligtet til at betale disse penge, tværtimod. Men det kan ikke være sådan, at en dårlig kreditor — for det er det, det drejer sig om her — skal være ligefrem berettiget til automatisk at få afslag. Det undrer mig en lille smule, hvis det er udtryk

for hr. Arentofts forhold til gældsposter, det er ikke udtryk for min, at bare man har fået lov til at lade være at betale så og så mange gange, har den, som man skylder pengene, en pligt til at give én henstand i enhver ny situation. Det synes Storbritannien ikke, det synes Holland ikke, det synes Italien ikke, det synes Danmark ikke.

Arentoft (FP):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for svaret og sige, at jeg har opfattet sagen således, at der indirekte lå i det, at udenrigsministeren følte, han var for fin til at forhandle med en junta i Chile.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

En udenrigsminister er ikke og kan ikke være for fin til at forhandle med nogen, hverken uden for eller inden for denne sal.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Ib Nørlund (DKP) til udenrigsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage i anledning af de nye trusler om henrettelser af fanger i Chile for at få FN's vedtagelse om overholdelse af menneskerettighederne i Chile respekteret?“

(Spm. nr. 89).

Skriftlig begrundelse.

De trusler, der henvises til, er i særdeleshed meddelelserne om, at koncentrationslejren Ritoque 200 km nord for Santiago er blevet hermetisk afskåret fra omverdenen. Efter oplysninger, som er blevet offentliggjort i Buenos Aires, hænger dette sammen med planer om at provokere episoder i lejren, som kan tjene som grundlag for at foretage henrettelser i form af skydning under flugtforsøg.

I lejren sidder bl. a. Luis Corvalan, generalsekretær for Chiles kommunistiske parti, statssekretær i Allenderegeringen Daniel Vergara samt ministre i samme regering José Cademartori, Fernando Flores og Pedro Filipe Ramirez. De har alle gentagne gange været udsat for trusler på livet.

FN-generalforsamlingens vedtagelse må forpligte til ekstraordinære anstrengelser for at forhindre yderligere forbrydelser i Ritoquelejren.